

направени внезапни прѣтърсвания (обиски) и арестування на пѣтници и манастирски гости.

Ма 20 ноемвр. (1872) прѣдсѣдателя на чрѣзвичайната комисия, *Кючюк-Саидъ Паша*, съ телеграфическо съобщение адресирано до всичкитѣ градски и селски общини, обявилъ 50,000 гроша възнаграждение на оно-гова, който хване или пѣкъ обади на властитѣ *Дяконъ Левски*, нарицаемъ: *Дервишъ оглу Асланъ*, *Кешишъ пзрванъ* и *Василъ Ивановъ Карловеца*. По заповѣдъ на *Саидъ Паша*, портрета на Левски билъ изложенъ на публично разглеждане въ градоветѣ и селата. По-първитѣ търговци, еснафи, попове, учители, конашки чорбаджии и владѣшкѣ намѣстници били привиквани въ управлението единъ по единъ; показвали имъ портрета и ги питали: „не сте ли виждали нѣкога и нѣгдѣ негова милость?“

Стефанаки Карагѣзовъ (търновецъ) си спомнилъ Старо-загорското попче, но турилъ точка на споменитѣ си Димитро Папазовъ (Казанлъкъ), като видѣлъ портрета, разбралъ кого търси правитѣлството, но присторилъ се прѣдъ себе си, за себе си, че такъвъ човѣкъ не е виждалъ . . . Докторъ Рашко Потровъ едвамъ не умрѣлъ отъ страхъ, като му показали портрета на *Кешишъ-Пзрвана*

Хаджи попъ Тилевъ, тогава владѣшкѣ намѣстникъ въ Пазарджикъ, виръ-вода станалъ, като видѣлъ портрета на Дякона Левски . . . Тодораки *Кесяковъ* казалъ: „по портрета негова милость изглежда да е цариградски янкеседжия!

Архимандритъ *Зиновій Петровъ*, тогава главенъ учитель въ Радомиръ, билъ повиканъ въ управлението; слѣдъ кафето и цигарата, каймакамъ-ефенди му показалъ портрета на Левски и го попиталъ: „негова милость се казва *Кешишъ Пзрванъ*, демакъ, *дяконъ Левски*; не сте ли